

gennemført i Tyskland, den er gennemført i Frankrig. Og jeg ser, at der for faa Dage siden er kommet Meddelelse om, at den engelske Arbejdsminister har givet Tilsagn overfor det internationale Arbejdsbureau om, at den engelske Regering vil drage Omsorg for, at Konventionen bliver indført i Englands nationale Lovgivning.

Fra de danske Arbejdsgiveres Side har vi ikke sjælden hørt, at Grundlaget for alt her i Danmark var, at man altid kunde stole paa, at et Ord var et Ord. Jeg tror, det bliver nødvendigt, at de danske Arbejdsgivere ihukommer, at det, som man i November 1919 kunde sige ja til, kan man ikke uden videre løbe fra i 1921. Det er da ogsaa øjensynligt, at Arbejdsgiverforeningens Formand forstaaer det betænkelige i hele den Stilling, hvori den danske Arbejdsgiverforening her er kommet ud. I den før omtalte Tale paa det store Industrimøde udtalte Hr. Langkjær aabenlyst, at den Vej, man her foreslog, nemlig at forkaste Lovforslaget, vilde ikke i det lange Løb være farbar for Danmark. Jeg tror da ogsaa, man maa sige, at den Stilling, Arbejdsgiverne har haft: paa Forhaand at forkaste denne internationale Konvention, i højere Grad er Udtryk for visse momentane Stemninger og Følelser indenfor de Kredse end for de Hensyn, det er i alt Fald Rigsdagens Pligt at tage. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at dette Lovforslag behandles med hele den Grundighed — ogsaa gennem en Udvalgsbehandling —, som dets Betydning i erhvervsmæssig Henseende foreskriver, men tillige med den Velvillie, som man skulde synes var selvfølgelig i Henhold til Rigsdagens tidligere Stilling og i Henhold til hele dette Lovforslags internationale Karakter.

Kayser: Jeg vil paa Erhvervspartiets Vegne raae, at denne Konvention ratificeres. Jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa alle de af de foregaaende Ordførere udførligt behandlede Forhold, vedrørende dels Forhandlingerne i Washington, de's Stillingen i de forskellige Lande. Jeg ønsker kun at fremhæve, at naar vi ikke ønsker 8 Timers Arbejdsdagen fastsat ved Lov, er det, fordi vi betragter Gennemførelsen af en saadan Lov som et meget for stort Indgreb i den personlige Frihed med Hensyn til Adgangen til at ordne Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder. Jeg tror, at man med Rette maa sige, at for Øjeblikket er det overflødigt at lovgive her i Landet om 8 Timers Arbejdsdagen — ikke saaledes, at det overhovedet skulde være

overflødigt at lovgive om Arbejdstidens Længde, men fordi det har vist sig, at det hos os er lykkedes rigtig godt at regulere dette Forhold gennem gensidig Forhandling mellem de Organisationer, som har repræsenteret Arbejdsgiverne og Arbejderne ved de forskellige Lejligheder. Vi er naaet til, at for Øjeblikket er for en stor Del 8 Timers Arbejdsdagen gældende her i Landet. Om det er noget lykkeligt, vi saaledes er naaet til, betragter jeg som meget tvivlsomt. Jeg vil være meget tilbøjelig til at tro, at vi er gaaet for vidt, og at det kun er et Udslag til den ene Side, som en anden Gang vil følges af et Udslag til den anden Side, og det vilde være meget beklageligt, om man vilde hindre Bevægelighed paa dette Omraade ved Lovgivning paa et Tidspunkt, hvor vi netop er inde paa den 8 Timers Arbejdsdag.

Det er saa meget naturligere, at jeg udtaler mig saaledes, som jeg hører til et Fag, hvor der kun kan arbejdes ved Dagens Lys, og som altsaa er henvist til i en ikke ringe Del af Aaret at arbejde betydeligt mindre end 8 Timer; det vilde være meget uheldigt, om det med den stærkt begrænsede Arbejdstid, Faget er tvunget ind paa en Del af Aaret, ikke sku'de være muligt for det at udvide Arbejdstiden i den øvrige Del af Aaret ud over 48 Timer om Ugen. Det forekommer mig, at det allerede af en saadan Enkelthed maa staa klart, at det er en overordentlig uheldig Ting at have en fælles Normalarbejdsdag for alle, og at der baade for Fagene og for Individene maa være rigelig Mulighed for at gøre en Forandring med Hensyn til Arbejdstidens Udstrækning paa den ene eller den anden Maade.

Saa længe det kun er Grækenland, som har ratificeret Washington-Konventionen, medens alle de andre Lande staaar udenfor, kan der ikke være noget særlig mærkeligt i, at vi ikke slutter os til den.

Skønt jeg paa ingen Maade tror eller ønsker, at en Udvalgsbehandling vil føre til et andet Resultat, end at man tager Afstand fra at lovgive om Arbejdsdagens Længde her i Landet, vil jeg selvfølgelig paa ingen Maade fraraade, at Spørgsmaalet, der jo er af overordentlig Vigtighed, bliver behandlet saa udførligt som muligt. Men jeg vilde i høj Grad beklage, om man skulde begrænse den Ret, som baade Arbejdsgivere og Arbejdere bør have, til at bestemme, hvor lang Arbejdsdagen skal være til de forskellige Tider; og jeg vil tro, at forsaavidt man først var kommet saa vidt, at man fastslog Normalarbejdstiden, havde man